

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

ΚΕΦ. Θ'.

Πρὶν κατέλθῃ ἡ Βαλερία εἰς τὸ δεῖπνον καὶ ἅμα ἐτελείωσε τὰ τοῦ εὐπρεπισμοῦ της, ἐφώναξε τὴν Μύρτιν καὶ τὴν διέταξε νὰ σηκώσῃ τὴν κλίνην της καὶ ὅλα τὰ πράγματά της ἀπὸ τὸ μικρὸν δωμάτιον τὸ παρακείμενον εἰς τὸν θάλαμον τῆς κυρίας της, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἔφερε τὰ πράγματά της ἡ Φουλβία. Τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦτον ἡσθάνθη ἡ Μύρτις πολὺ βαθέως· καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους μετέφερε τὰ πράγματά της εἰς τὸ κοινὸν δωμάτιον τῶν δούλων, ἀνελύθη εἰς δάκρυα πικρά.

Ὁλιγίστη συμπάθεια ὑπῆρχε μεταξύ τῆς Μύρτιδος καὶ τῶν συνδούλων αὐτῆς. Ἡ εὐγενὴς καὶ λεπτὴ φύσις της, ἀηδίαζε πολλὰ ἐξ ἐκείνων ὅσα ἔλεγον καὶ ἔπραττον ἐκεῖνοι. Προσέτι ἐπειδὴ ἡ Βαλερία ἀυστόλως ἐδείκνυε προτίμησιν δι' αὐτήν, ἡ Μύρτις ἐφθονεῖτο καὶ ἐμισεῖτο ἀπὸ ὅλους. Ἐκτὸς δὲ μιᾶς γραίας δούλης, ἥτις ἐσυμπάθει, πρὸς αὐτὴν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐχάρησαν μοχθηρῶς ὅτι ἐξέπεσε τῆς εὐνοίας τῆς κυρίας της. Ἡ Φουλβία μάλιστα ἀπεφάσισεν, ἀφοῦ τῶρα ἦτο ἡ Μύρτις ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὴν Βαλερίαν, παντοιοτρόπως νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ συμπιλιωθῇ πάλιν μετὰ τὴν κυρίαν της. Διὰ τοῦτο ἐφρόντισεν, ὅπως ἡ Μύρτις παρασκευάζῃ ὅλας τὰς ἀλοιφὰς καὶ τὰ κοσμητικὰ εἰς ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας, τὴν ἐστέλλε δὲ συχνὰ ἐξω εἰς τὴν ἀγοράν, διὰ νὰ ψωνίζῃ διάφορα πράγματα, ἵνα οὕτω μὴ δύναται νὰ ἴδῃ ποῦ τὴν Βαλερίαν καὶ τῆς διηγήσῃ.

Ἡ Μύρτις κατ' ἀρχὰς ἐστενοχωρεῖτο διὰ τοῦτο, ἀλλ' αἱ συχναὶ ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἀγοράν τὴν παρηγόρουν, διότι ἐκεῖ σχεδὸν πάντοτε ἔβλεπε τὸν γέροντα κήρυκα, καὶ ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ χαιρετᾷ τὴν νεαράν ταύτην δούλην, ἥτις τὸν ἠκραζέτο μετὰ τὴν πρᾶσιν.

Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν τῆς εἶπε· «Κόρη μου, δὲν θέλεις νὰ παρευρεθῇς εἰς τὴν συνάθροισίν μας ἀπόψε; Ὁλίγοι πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ συνέλθουν ἀπόψε πρὸς προσευχὴν καὶ ἐνθάρρυνσιν ἀλλήλων, καὶ πάντοτε δέχονται ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν ἐπιθυμίαν νὰ μάθουν τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Νομίζω δὲ ὅτι καὶ σὺ μεταξύ τῶν τοιούτων εἶσαι.

—Ναὶ ἀπεκρίθη ἡ Μύρτις δειλῶς· ἤθελον νὰ

μάθω τι περισσότερο περὶ τῆς νέας ταύτης θρησκείας, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας, τοῦλάχιστον διὰ τὰς κοσμίας γυναῖκας.

Ὁ γέρων ἐξεπλάγη, μὴ ἐννοήσας ἀμέσως τί ἤθελεν ἡ Μύρτις νὰ εἴπῃ· ἐπὶ τέλους ὁμῶς εἶπεν· «Οὐχί, κόρη μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φοβῇσαι διότι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο ἐδόθη εἰς ὅλους διὰ νὰ μάθουν τὰς ἀληθείας του, ἀλλ' οὐχί καὶ ὅλοι νὰ τὰς διδάξουν—εἰς τὰς γυναῖκας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλοῦν δημοσίᾳ, ὅπως κάμνουν μερικαὶ εἰς τὰς σχολὰς τῶν φιλοσόφων, καὶ διὰ τοῦτο κατήντησεν ἐντροπὴ διὰ κοσμίας γυναῖκας νὰ ἀναμιχθοῦν διόλου εἰς τὰ γράμματα. Ὅχι, ὁ ἀδελφός Παῦλος ἀπηγόρευσεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ διδάσκουν δημοσίᾳ, ἀλλὰ βεβαίως ἐνθαρρύνει ὅλους—ἄνδρας καὶ γυναῖκας—νὰ μαρτάρουν.»

—Τότε θὰ προσπαθῶ νὰ ἔλθω, εἶπεν ἡ Μύρτις· εἰπέ μοι εἰς ποῖον μέρος θὰ γείνῃ ἡ συνάθροισις, καὶ ἐγὼ θὰ τὸ εὔρω, διότι γνωρίζω ἤδη τὰς Ἀθήνας καλῶς.

—Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ φανερῶσω, ἀπήντησεν ὁ γέρων, διότι εἴμεθα ἠναγκασμένοι, ἕνεκα τῶν Ἰουδαίων, νὰ τὸ κρατῶμεν μυστικόν. Ἄν ὁμῶς θέλῃς νὰ ἔλθῃς, ἡ σύζυγός μου θὰ σὲ ὀδηγήσῃ. Ἐγὼ πρέπει νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ μόνος, διότι δὲν ἠξέρω τί δύναται νὰ συμβῇ καθ' ὁδόν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Μύρτις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, χωρὶς οὐδεὶς τῶν δούλων νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ποῦ πηγαίνει. Ὅλοι ἦσαν ἀδιάφοροι πρὸς αὐτήν, τώρα ὅπου δὲν εἶχε πλέον τὴν εὐμένειαν τῆς κυρίας της.

Ἡ Μύρτις λοπὸν διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὁ γέρων, ὅτι θὰ ἀπῆντα τὴν σύζυγόν του. Ἐκεῖ τῷ ὄντι τὴν ἐπερίμεναν ἡ γραῖα, ἐνδυμένη μακρὸν ἐπενδύτην, ὅστις ἐκάλυπτε καὶ τὴν κεφαλὴν. Ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὴν Μύρτιν ὅμοιον ἐπενδύτην νὰ φορέσῃ, ἐξεκίνησε μετ' αὐτῆς. Ἐξελθοῦσαι τῆς πόλεως, πρὸς τὸν Πειραιᾶ, ἐσταμάτησαν ἐνώπιον μιᾶς ἀπομεμονωμένης οἰκίας, καὶ ἡ γραῖα ἐκρυσσε τὴν θύραν μετὰ περιεργον κτύπημα. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἠκούσθησαν βήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πλησιάζοντα, καὶ δύο ἄλλα πρόσωπα ἐστάθησαν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, ὁμοίως ἐνδεδυμένα ποδῆρεις μανδύας. «Ἐκτύπησες, Μήδεια;» ἠρώτησε τὴν γραῖαν τὸ ἐν τῶν προσώπων τούτων.

—Μάλιστα, εὐγενεστάτη Δάμαρις,» ἀπήντησεν αὕτη, καὶ βεβαίως θὰ μᾶς ἀνοίξουν ἀμέσως.

—Καὶ ὁ σύζυγός σου ἀκόμη κηρύττει εἰς τὴν ἀγοράν, βλέπω. Ἄ, εἶναι τῷ ὄντι γενναῖος στρατιώτης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ!»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἤνοιξε σι-

γαλά και βραδέως, εισηλθον δὲ ὅλοι εἰς τὴν οἰκίαν. Διελθόντες διάφορα δωματία κενά, ἔφθασαν εἰς ἓν πρὸς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου, καθὼς εἰσηλθον, ἤκουσαν τὴν προσφώνησιν, «Εἰρήνη ὑμῖν!»

Αἱ γυναῖκες ἐκλιναν τὴν κεφαλὴν εἰς ἀντιχειρισμόν, ἀνὴρ δὲ τις, ὅστις εἰσηλθεν κατόπιν αὐτῶν, ἀπήντησε μὲ τὰς λέξεις· «Εἰρήνη πᾶσι τοῖς πιστοῖς!»

Τὸ δωματίον ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς διὰ μιᾶς λυχνίας καὶ ἡ Μύρτις εἶδεν ὅτι περίπου δεκαπέντε ἄτομα ἐκάθηντο τριγύρω σιωπηλῶς, ὡς νὰ περιέμενον κάποιον ἄλλον νὰ ἔλθῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἤνοιξε πάλιν, καὶ ἐφάνη ὁ σεβάσμιος γέρων τῆς ἀγορᾶς· ἐπὶ τοῦ κατωφλίου δὲ σταθεὶς, ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ εἶπεν· «Εἰρήνη τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!» Ὅλοι ἀπήντησαν· «Ἀμήν!» ὁ δὲ γέρων ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του κύλινδρον ἐκ παπύρου.

— Ἰδοὺ ἀντίγραφον μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ Παύλου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, εἶπεν, εἶπεν, ἐκτυλίσσων τὸν πάπυρον. «Εἶναι ἀκόμη δέσμιος ἐν Ῥώμῃ, ἀναμένων νὰ κριθῇ ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος, ἀλλὰ τὸν ἐπιτρέπουν νὰ δέχεται ὅσους θέλει, καὶ νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπιθυμεῖ οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐκκλησιῶν νὰ ἀναγνώσουν εἰς τὰ ποιμνία των καὶ νὰ στείλουν ἀκριβῆ ἀντίγραφα εἰς ὅλους τοὺς πλησίον ἀδελφούς. Οὕτω λοιπὸν ἔλαβον καὶ ἐγὼ τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀπὸ τοὺς ἐν Ἐφέσῃ ἀδελφούς.»

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.

Ὁ βασιλεὺς, κοδόμῃσε λαμπρότατα παλάτια,
Ἀκόμη δ' ὡμορφότερα δὲν μοῦχουν δειὰ τὰ μάτια.
Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχει ἐχθρόν,
Κρυφὸ παντοῦρο καὶ μικρόν,
Γιὰ τοῦτο καὶ τ' ἀρμάτωσε, σὺν κάστρῳ ἀρματωμένα
Κ' ἔβαλε μέσα τοὺς φρουροὺς πιστοὺς σὺν κάθε ἑνῷ.
Κι' αὐτός, εἰς ὅλην τὴν ζωὴν,
Ἀπὸ βραδὺς ὡς τὸ πρωῒ,
Ἀκοιμητος, ἀκούραστος, μὲ ἥλιο, μὲ φεγγάρι,
Μὰ ἢ ν' ἀστράφει ἢ νὰ βροντᾷ αὐτὸς μὲ τὸ φανάρι,
Μὲ προσοχὴν, μὲ προθυμίαν,
Νὰ μὴ γενῇ καμμιά ζημιὰ,
Γυρίζει δῶ, γυρίζει καὶ παντοῦ φεγγολογᾷ,
Καὶ τὰ παλάτια, σὺν Θεός, προσέχει καὶ φυλάει.
Μὰ καὶ ὁ ἐχθρὸς πολλὰς φορὰς
Ὅρμαίε μέσα σταῖς φρουραῖς,
Καὶ θέλει λάθρα μυστικῇ καὶ πυρκαϊὰ ν' ἀνάψῃ,
Καὶ τὰ παλάτια σὺν σαθρὰ ξηρῶν καὶ νὰ κάψῃ.
Μὰ καὶ ἡ φρουρά, φρουρὰ καλὴ,
Φωνάζει, καὶ πυροβολεῖ.

Καὶ τότε φεύγει ὁ ἐχθρὸς· σὲ λίγο νὰ τὸν πάλιν,
Καὶ ἄλλη μάχη πλάνουε ἀκόμη περὶ μεγάλη.
Ποῦ λές; νὰ τώρα θὰ χαθοῦν
Καὶ, σὺν καπνός, δ' ἀφανισθοῦν.
Κι' ὅσα παλάτια μένουσε γερὰ ῥηλά, σὺν κάστρα,
Ἄν βάλῃ γιὰ προσάνημα τὸν ἥλιο καὶ ὅλα τ' ἄστρα,
Νὰ κατακάψῃ δὲν ἔμπορῇ,
Καὶ λυσσασμένους ἀπορεῖ.
Κι' ὅσα παλάτια γείνανε ἀδύνατα, σὺν νῆμα
Ἀράχνης, τὰ καταπατεῖ μὲ μόνον ἑνα βῆμα.
Κι' ἀμέσως μέσα τοὺς πηδᾷ
Καὶ σὺν θερρὸ χοροπηδᾷ.

Παλάτια εἶν' οἱ ἄνθρωποι λαμπρὰ καὶ ζηλεμένα,
Κι' ὁ Πλάστης μὲ τὸ συνεῖδος τὰ ἔχει ὡπλισμένα.
Καὶ ἡ συνείδησις, φρουρὸς
Ἀκούραστος καὶ ἰσχυρὸς
Ἄν δῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶν' ἔτοιμος νὰ γείνῃ
Φωλὴ κακῇ τοῦ Σατανᾶ, φωνάζει μὲ ὀδύνη·
Καὶ κλαίει μὲ πικρὴ φωνή,
Γιὰτὶ λυπεῖται καὶ πονεῖ,
Καὶ θέλει γληγορώτερα τὸν ἄνθρωπον νὰ σώσῃ,
Κι' ἀπὸ τὰ δόχτια τοῦ ἐχθροῦ ζητεῖ νὰ τὸν γλιτώσῃ.
Καὶ τὸν ἐχθρὸ τῆς πολεμεῖ
Μὲ τόλμῃ, πίστῃ καὶ τιμῇ.
Λοιπὸν, παιδῶν μου, τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἐν ὅσῃ ζητεῖ,
Τὸ λόγο τῆς τὸν ἄγιο ποστὲ μὴν ἀθετῇτε
Γιὰτ' εἶνε λόγος τοῦ Θεοῦ
Καὶ πνεῦμα ἅγιον αὐτοῦ.

Ἐν Βόλῳ,

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ.

Οἱ Ἰουδαῖοι θὰ καταντήσουν μετ' οὐ πολὺ ἡ χρηματικὴ δύναμις τοῦ κόσμου. Ἄν καὶ δὲν δύνανται νὰ ᾔναι κύριοι τῆς Παλαιστίνης, κατέχουσιν ὅμως τὰς πλουσιωτάτας καὶ λαμπροτάτας ἐπαρχίας τοῦ κόσμου.

Ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετηρίδος ὁ οἶκος τῶν Ῥοσχίλδ ἐδάνεισε τὴν μὲν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγγλίας 1,025,000,000 φρ.; τὴν τῆς Αὐστρίας 250,000,000 φρ.; τὴν τῆς Πρωσσίας 200,000,000 φρ., τὴν τῆς Γαλλίας 650,000,000 φρ., τὴν τῆς Ῥωσσίας 200,000,000 φρ., τὴν τῆς Βραζιλίας 60,000,000 φρ. Ἐκτὸς τούτων ἔχει δανείσει πολλὰ ἑκατομμύρια, εἰς ἄλλα μικρότερα ἔθνη.

Ἐπάρχει Ἰουδαῖος, ὅστις καλεῖται ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωσικῶν σιδηροδρόμων, ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἐνὸς τετάρτου ὅλων τῶν Ῥωσικῶν σιδηροδρόμων!

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐπισήμους στατιστικάς, εἰς τὰ Κράτη τῆς Μεσαιᾶς καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης μέγα μέρος τῶν γεῶν ἔχει περιέλθει εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ἰουδαίων.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν προσέτι οἱ Ἰουδαῖοι χρημα-